

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie február 2014

II. senát

Nález:

spisová značka	II. ÚS 270/2013
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	23. januára 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	Sťažovateľka: čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Sťažovateľ: čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd:
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 3 a čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície, príkazom prokurátora okresnej prokuratúry na vydanie počítačových údajov, vybavením podnetu okresnej prokuratúry a vyzhnutím o vybavení opakovaného podnetu krajskej prokuratúry.</p> <p>Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 3, čl. 20 ods. 1 a čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície, príkazom prokurátora okresnej prokuratúry na vydanie počítačových údajov, vybavením podnetu okresnej prokuratúry a vyzhnutím o vybavení opakovaného podnetu Krajskej prokuratúry.</p> <p>Sťažnosť sťažovateľov doručená ústavnému súdu 20. februára 2013 je v podstate totožná s predchádzajúcou (z 18. apríla 2012). Sťažovatelia navyše namietajú porušenie svojich základných práv vybavením podnetu okresnej prokuratúry a vyzhnutím o vybavení opakovaného podnetu krajskej prokuratúry.</p> <p>Ústavný súd preskúmal námietky na vybavenie opakovaného podnetu v poslednej inštancii, teda vybavenie opakovaného podnetu krajskej prokuratúry.</p> <p>Podstata námietok sťažovateľky vo vzťahu k porušeniu jej práva na súkromie spočíva v tvrdení, že:</p> <ul style="list-style-type: none">- jej bolo odňatých päť osobných počítačov a jeden server, ktoré obsahovali vo svojom vnútornom počítačovom vybavení údaje o jej klientoch a klientoch sťažovateľa- vykonávajúci vedenie účtovníctva i súkromné informácie o ich osobách z ich súkromného a rodinného života, ktoré s predmetnou právnou vecou, na ktorú bol vydaný príkaz prokurátora, nijako vecne ani personálne nesúviseli,- počítačové vybavenie zaistili bez toho, aby údaje na nosičoch skopírovali,- príkaz okresnej prokuratúry na vydanie počítačových údajov je vydaný v rozpore

	<p>so zákonom, keďže nespĺňa určené náležitosti (§ 90 ods. 2 Trestného poriadku), lebo v obsahu jeho ustanovení nie je nijako vyjadrený, resp. uvedený spôsob určenia ustanoveného času, po ktorý bude uchovávanie údajov vykonávané, a zákon takúto náležitosť v zmysle citovaného ustanovenia § 90 ods. 2 Trestného poriadku vyžaduje, čo samo osebe spôsobuje nezákonnosť zásahu orgánov činných v trestnom konaní.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd v kontinuite s uznesením sp. zn. IV. ÚS 428/2012 preskúmal námietky sťažovateľov na porušenie ich základných práv príkazom okresnej prokuratúry v kontexte s vybavením opakovaného podnetu krajskou prokuratúrou.</p> <p>Pri posudzovaní, či došlo k zásahu štátnych orgánov do práva na súkromie, ústavný súd preskúmal legalitu zásahu (zásah je možný len na základe zákona), legitímnosť cieľa (ochrana národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, predchádzania nepokojov a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, zabezpečenia hospodárskeho blahobytu krajiny, z dôvodu ochrany ich práv s slobôd), primeranosť sledovanému cieľu a proporcionalitu zásahu (dodržanie rovnováhy vo vzťahu medzi právom jednotlivca na súkromie a výberom prostriedkov, ktorými štát disponuje pri plnení legitímneho cieľa).</p> <p>Ústavný súd v prvom rade preskúmal legalitu zásahu, pričom zistil, že okresná prokuratúra konala a rozhodovala na základe platnej a účinnej právnej normy (§ 90 Trestného poriadku), ktorá vydanie príkazu umožňovala, právny základ na vydanie príkazu teda existoval.</p> <p>Podľa § 90 ods. 1 Trestného poriadku ak je na objasnenie skutočností závažných pre trestné konanie nevyhnutné uchovanie uložených počítačových údajov vrátane prevádzkových údajov, ktoré boli uložené prostredníctvom počítačového systému, môže predseda senátu a pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní prokurátor vydať príkaz, ktorý musí byť odôvodnený aj skutkovými okolnosťami, osobe, v ktorej držbe alebo pod jej kontrolou sa nachádzajú také údaje, alebo poskytovateľovi takých služieb, aby e) také údaje vydali na účely trestného konania. Podľa § 90 ods. 2 Trestného poriadku v príkaze podľa odseku 1 písm. a) alebo písm. c) musí byť ustanovený čas, po ktorý bude uchovávanie údajov vykonávané, tento čas môže byť až na 90 dní, a ak je potrebné ich opätovné uchovanie, musí byť vydaný nový príkaz.</p> <p>Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že v príkaze nebola stanovená doba uchovávania údajov, s touto námietkou sa ústavne súladným spôsobom vysporiadala vo vyznení o vybavení opakovaného podnetu krajská prokuratúra s poukazom na platnú a účinnú právnu úpravu.</p> <p>Vo vzťahu k legitímnosti cieľa ústavný súd preskúmal, či opatrenie umožňujúce zásah štátu do práva na súkromie zodpovedalo cieľu odôvodňujúcemu jeho legitimitu, ktorým môžu byť len záujmy výslovne špecifikované dohovorom, a síce záujem štátu (z dôvodu ochrany národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, predchádzania nepokojov a zločinnosti), záujem spoločnosti (z dôvodu ochrany zdravia alebo morálky, zabezpečenia hospodárskeho blahobytu krajiny) a záujem jednotlivcov (z dôvodu ochrany ich práv a slobôd).</p> <p>V súvislosti s obvinením M. M. a P. B. vo veci pokračujúceho zločinu skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1 a 4 Trestného zákona (štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky bola spôsobená škoda celkom vo výške 372 929,42 €) bol prokurátorom okresnej prokuratúry vydaný „Príkaz na vydanie počítačových údajov“, ktorým podľa ustanovenia § 90 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku prikázal, aby sťažovateľka, ktorá spracovávala účtovníctvo a vypracovávala daňové priznania pre firmu, ktorej konateľom bol obvinený M. M., vydala pre účely trestného konania počítačové údaje zo všetkých počítačov a údaje z iných dátových nosičov nachádzajúcich sa v mieste prevádzky jej živnostenskej činnosti, ako aj v priestoroch patriacich k tomuto objektu, ako aj ďalších počítačov a dátových nosičov, ktoré má táto osoba k dispozícii na inom mieste, pretože to bolo nevyhnutné na objasnenie skutočností závažných pre trestné konanie v tejto trestnej veci.</p> <p>Vychádzajúc z obsahu príkazu prokurátora, možno legitímnosť predmetného zásahu oprieť o dôvod spočívajúci v „záujme predchádzania zločinnosti“ a kvalifikovať zásah ako legitímny. Navyše, sťažovateľka bola obvinená z pokračujúceho zločinu skrátene dane a poistného v spolupáchateľstve podľa ustanovenia § 20 a § 276 ods. 1 a ods. 4 Trestného zákona, pričom výška škody spôsobená trestnou činnosťou bola vyčíslená na 372 929,42 €. Dňa 17. januára 2013 bola sťažovateľka z toho zločinu obžalovaná.</p> <p>Ďalším kritériom je proporcionalita zásahu, čo znamená, že zásah do práva na súkromie je možný len vtedy, keď je to nevyhnutné, a vykonať ho možno len v duchu</p>

požiadaviek kladených na demokratickú spoločnosť. V tejto súvislosti už ústavný súd judikoval, že zásah do základného práva alebo slobody musí zodpovedať naliehavej spoločenskej potrebe a musí byť primeraný sledovanému legitímnemu cieľu a zároveň pri určovaní rozsahu obmedzenia je dôležité zohľadniť aj podstatu práva, ktoré sa má obmedziť.

Z tohto pohľadu je podľa ústavného súdu ústavne akceptovateľný zásah, a to tak z hľadiska samotného odňatia počítačovej techniky, ako aj doby, počas ktorej bola odňatá. Vychádza pri tom aj zo zistení orgánov činných v trestnom konaní ohľadom množstva dátových nosičov, ktorých kópiu bolo nutné vyhotoviť, a časovú náročnosť vytvárania kópií takého rozsahu dát, čo by pri nepretržitom kopírovaní cca 61 hodín, ktoré by museli orgány činné v trestnom konaní stráviť priamo v prevádzke sťažovateľky, bolo adekvátne riešenie.

Ústavne udržateľná z hľadiska vyšetrovania rozsiahlej daňovej trestnej činnosti je aj doba, počas ktorej orgány činné v trestnom konaní za pomoci znalca museli selektovať a extrahovať údaje, ktoré boli z hľadiska dosiahnutia účelu trestného konania relevantné.

Ústavný súd sa plne stotožňuje s vyjadrením krajskej prokuratúry, že *«vzhľadom na okolnosti predmetnej trestnej veci, že orgány činné v trestnom konaní sa nemohli „spolahnúť“ na prípadnú selekciu požadovaných údajov, ktorú by vykonala samotná sťažovateľka»*.

Ústavný súd preskúmaním všetkých okolností veci konštatuje, že prostriedok, ktorý na objasnenie závažnej trestnej činnosti okresný prokurátor ako zložka výkonnej moci zvolil – „príkaz na vydanie počítačových údajov“ bol v medziach ústavy a tiež konformný s požiadavkami dohovoru a plne rešpektoval potrebnú rovnováhu medzi právom jednotlivca na súkromie a záujmami štátu.

Vo vzťahu k sťažovateľovi sa ústavný súd osobitne vysporiadal s jeho námietkou porušenia čl. 20 ods. 1 ústavy postupom okresného riaditeľstva, príkazom prokurátora okresnej prokuratúry na vydanie počítačových údajov, vybavením podnetu okresnej prokuratúry a vyzhnutím o vybavení opakovaného podnetu krajskej prokuratúry tým, že orgány činné v trestnom konaní neskúmali skutočnosť, že „všetok hardware patrilo firme sťažovateľa“.

Miestom označeným v „príkaze na vydanie počítačových údajov“ bolo miesto prevádzkarne živnostenskej činnosti sťažovateľky. Miesto označené v „príkaze na vydanie počítačových údajov“ nie je v žiadnom vzťahu k miestu podnikania a prevádzkarni sťažovateľa a neexistuje dôvod, pre ktorý by orgány činné v trestnom konaní pri vydaní veci bez námietok sťažovateľky v mieste jej prevádzkarne mohli mať pochybnosti o vlastníckom práve sťažovateľky.

Sťažovateľka a sťažovateľ nevykonávajú podnikateľskú činnosť spoločne, ale samostatne ako dva odlišné podnikateľské subjekty. Z obsahu sťažnosti, ako aj z príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ dosiaľ (vrátane konania pred ústavným súdom) nepreukázal svoje tvrdenia o vlastníckom práve k označeným počítačom a serveru.

Sťažovateľ mohol svoje vlastnícke právo k počítačom a serveru preukazovať od momentu, keď sa o ich vydaní dozvedel, či už predložením dokladov o ich nákupe, prípadne účtovnou evidenciou (faktúry, kniha drobného majetku a pod.). Opakovane na tomto mieste ústavný súd konštatuje, že pri vydaní vecí prítomná sťažovateľka neoznačila ani jeden z vydaných počítačov alebo server ako vec vo vlastníctve sťažovateľa, pričom sa nedá inak ako predpokladať, že musela mať vedomosť o vlastníckych právach k predmetom, ktoré používala a ktoré sa nachádzali v mieste sídla jej prevádzkarne.

Ústavný súd konštatuje, že tvrdenie sťažovateľa o vlastníckom práve k označeným počítačom a serveru, ktoré nikdy nepreukázal a o ktorom sa pri vydávaní nezmienila ani sťažovateľka, nemôže vyhodnotiť inak ako za účelové. Navyše však ešte ústavný súd uvádza, že pokiaľ by aj dosiaľ nepreukázané vlastnícke právo skutočne svedčilo sťažovateľovi, nedosahovalo by obmedzenie jeho vlastníckeho práva či faktického obmedzenia užívania jeho majetku takú intenzitu, ktorá by odôvodňovala vyslovenie porušenia čl. 20 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd rozhodol tak, že základné práva sťažovateľky podľa čl. 19 ods. 3

	<p>a čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície v namietanom konaní, príkazom prokurátora okresnej prokuratúry na vydanie počítačových údajov, vybavením podnetu okresnej prokuratúry a vyzozumením o vybavení opakovaného podnetu krajskej prokuratúry, čl. 19 ods. 3 a čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom krajskej prokuratúry porušené neboli.</p> <p><u>Základné práva sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 3, čl. 20 ods. 1 a čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície, príkazom prokurátora okresnej prokuratúry na vydanie počítačových údajov, vybavením podnetu okresnej prokuratúry a vyzozumením o vybavení opakovaného podnetu krajskej prokuratúry porušené neboli.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: IV. ÚS 428/2012, I. ÚS 13/00</p>

Nálezy – priet’ahy v konaní:

<p>spisová značka</p>	<p>II. ÚS 592/2012</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Lajos Mészáros</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>11. decembra 2013</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie označeného práva postupom Úradu boja proti organizovanej kriminalite prezídia policajného zboru, v konaní ktoré začalo v roku 2006.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie v okolnostiach danej trestnej veci predstavuje značný stupeň zložitosti, ktorá súvisí najmä s tým, že ide o vyšetrovanie organizovanej trestnej činnosti, s aplikáciou medzinárodných prvkov (európsky zatýkací rozkaz) a najmä nutnosťou vykonávania nespočetných znaleckých posudkov. Doterajší neobyčajne zdĺhavý priebeh napadnutého trestného konania ústavný súd pripisuje aj na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci.</p> <p>2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom trestnom konaní k zbytočným prieťahom.</p> <p>Sťažovateľ síce často využíva možnosti podať opravné prostriedky podľa Trestného poriadku, avšak využitie možností daných účastníkom konania procesnými predpismi na uplatňovanie a presadzovanie ich práva v trestnom konaní spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prieťahy.</p> <p>3. Z prehľadu procesných úkonov opísaných zo súvisiaceho spisu, ktorý bol ústavným súdom zapožičaný, vyplýva, že úrad boja proti organizovanej kriminalite od doručenia uznesenia „hlavného mesta Budapešť“, teda od júna 2011, konal vo veci v podstate plynulo, priebežne a efektívne. Vo veci bolo vykonaných 10 znaleckých posudkov a celý rad výsluchov a iných úkonov.</p> <p>Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že nebolo možné z hľadiska komplexného posúdenia inkriminovaného konania považovať postup úradu boja proti organizovanej kriminalite za porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Z uvedených dôvodov a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodil tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci</u></p>

	<u>bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Úradu boja proti organizovanej kriminalite prezídia policajného zboru (v súčasnosti Národná protizločinecká jednotka Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru) v namietanom konaní porušené nebolo.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEK a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 265/2013
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	15. januára 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka (obchodná spoločnosť) namietala porušenie označeného práva postupom okresného súdu v obchodnoprávnom konaní, ktoré začalo v roku 2007.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania, nebola závislá iba od právnej alebo skutkovej zložitosti veci.</p> <p>2. Ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priesťahom. Dĺžka napadnutého konania teda nebola vyvolaná správaním sťažovateľky.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a predovšetkým poukazuje na to, že nemožno pochybovať o tom, že aj povaha napadnutého konania, od ktorého bolo závislé uplatnenie práv sťažovateľky v inom konaní, si vyžadovala osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd mal povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a skončená, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty účastníkov konania.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že trvanie posudzovaného konania päť a pol roka na súde prvého stupňa je už samo osebe celkom jednoznačne neprimerané. Na okresnom súde pritom šesťnásť mesiacov nebol vykonaný ani jediný úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka počas napadnutého súdneho konania nachádzala, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy. K uvedenej nečinnosti, a teda k zbytočným priesťahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že okresný súd v namietanom konaní porušil základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.</u></p> <p><u>Sťažovateľke priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 500 €</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEK a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 278/2013
sudca spravodajca	Juraj Horváth
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	15. januára 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie označeného práva postupom okresného súdu v konaní o neplatnosti právneho úkonu, ktoré začalo v roku 1998.
ratio decidendi	1. Pokiaľ ide o právnu a skutkovú zložitost' veci, ústavný súd konštatuje,

	<p>že spory o neplatnosť právneho úkonu tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a v zásade ich nemožno považovať za právne ani skutkovo zložité.</p> <p>Určitá faktická zložitosť sporu môže spočívať v tom, že v priebehu konania bolo potrebné rozhodovať o zmene žalobného petitu, o spojení vecí s ďalšou vecou, o námietke proti zákonnému sudcovi, pojednávania boli odročované na žiadosť účastníkov zo zdravotných dôvodov, došlo k úmrtiu účastníka – odporcu, v dôsledku čoho bolo potrebné ustáliť okruh účastníkov konania, avšak doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania nebol závislý od prípadnej skutkovej náročnosti prerokovávanej veci, ba ani od zmeny konajúceho súdu.</p> <p>2. Pri hodnotení podľa druhého kritéria, t. j. správania sťažovateľov ako účastníkov konania, ústavný súd dospel k záveru, že aj ich správanie, resp. správanie ich právneho predchodcu – odporcu, prispelo k predĺženiu posudzovaného konania.</p> <p>3. Vychádzajúc teda zo samotnej dĺžky predmetného konania a zo zistených období absolútnej nečinnosti oboch konajúcich súdov, ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu bolo porušené základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodil tak, že základné právo sťažovateľov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené bolo.</u></p> <p><u>Sťažovateľom priznáva finančné zadosťučinenie v sume každému po 4 500 €.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p>spisová značka</p>	<p>II. ÚS 405/2013</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Sergej Kohut</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>15. januára 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka namietala porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní o určení, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva, ktoré začalo v roku 2006.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>1. Ústavný súd dospel k záveru, že preskúvané konanie nie je po právnej ani skutkovej stránke zložité – jeho predmetom je nárok na určenie, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva, teda ide o vec patriacu do štandardnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Vec nemožno považovať za skutkovo zložitú ani z dôvodu (na ktorý poukázal predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení), že jeden z účastníkov konania v jeho priebehu zomrel a do konania vstúpili jeho právni nástupcovia. Dĺžka namietaného konania nebola teda závislá od zložitosti veci.</p> <p>2. Ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na ťarchu sťažovateľky pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k zbytočným prieťahom.</p> <p>3. Okresnému súdu možno vytknúť aj neefektívny postup spočívajúci v tom, že jeho dva meritórne rozhodnutia boli v odvolacom konaní zrušené, v jednom prípade z dôvodu nepreskúmateľnosti rozsudku okresného súdu pre nedostatok dôvodov.</p> <p>O nesústredenom procesnom postupe okresného súdu svedčí skutočnosť, že v dvoch prípadoch musel byť spis vrátený bez rozhodnutia z dôvodu jeho predčasného predloženia. V prvom prípade okresný súd predložil spis najvyššiemu súdu na rozhodnutie o prikázaní veci bez vyjadrenia žalovaných, v dôsledku čoho musel byť spis vrátený okresnému súdu.</p> <p>Obdobne postupoval aj odvolací súd, keď vrátil okresnému súdu spis ním predložený na rozhodnutie o odvolaní z dôvodu zistených nedostatkov v doručovaní rozsudku okresného súdu. Na nesústredený postup okresného súdu pri doručovaní zásielok účastníkom konania poukázala vo svojom stanovisku aj právna zástupkyňa sťažovateľky a pochybenia v tomto smere priznal aj samotný okresný súd.</p>

	<p><u>Ústavný súd rozhodil tak, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené bolo.</u></p> <p><u>Sťažovateľke priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 500 €.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p>spisová značka</p>	<p>II. ÚS 14/2013</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Lajos Mészáros</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>23. januára 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie označeného práva postupom okresného súdu v konaní o zrušení a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, ktoré začalo v roku 2003, v období od rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 379/08-33 zo 17. augusta 2009.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>1. Ústavný súd – rovnako ako v náleze sp. zn. I. ÚS 379/08 – konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania ani v napadnutom období nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci. Napokon ani podpredsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení ani v súčasnosti nepoukázala na skutkovú alebo právnu zložitost' predmetnej veci.</p> <p>2. Ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnost', ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom. Dĺžka napadnutého konania teda nebola vyvolaná správaním sťažovateľa.</p> <p>3. Vzhľadom na opakovanú nečinnosť okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom, ktoré neboli spôsobené zložitost'ou veci ani správaním účastníkov konania, ale v dôsledku postupu okresného súdu.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodil tak, že okresný súd v namietanom konaní v období od rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 379/08-33 zo 17. augusta 2009 porušil základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 €.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p>spisová značka</p>	<p>II. ÚS 259/2013</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Lajos Mészáros</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>23. januára 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie označených práv postupom okresného súdu v občianskoprávnom konaní, ktoré začalo v roku 1999.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá iba od právnej alebo skutkovej zložitosti</p>

	<p>veci.</p> <p>2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom. Dĺžka napadnutého konania inak ani podľa vyjadrenia predsedníčky okresného súdu nebola vyvolaná správaním sťažovateľa.</p> <p>3. K prieťahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu okresného súdu. Na „zmeny obsadenia súdu sudcami“ a na „existenciu systémových nedostatkov v oblasti výkonu spravodlivosti“, ktoré podľa predsedníčky okresného súdu „objektívne znemožňovali vo veci konať“, nebolo možné prihliadať.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodil tak, že okresný súd v namietanom konaní porušil základné právo sťažovateľa, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.</u></p> <p><u>Okresnému súdu prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznáva finančné zadost'učinenie v sume 4 500 €.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

Spracovala: JUDr. Gabriela Lacková

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.